Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

15 päivänä kesäkuuta 2017*

Muutoksenhaku — Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka (YUTP) — Terrorismin torjunta — Tiettyihin Osama bin Ladenia, al-Qaida-verkostoa ja Talebania lähellä oleviin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvat erityiset rajoittavat toimenpiteet — Asetus (EY) N:o 881/2002 — Yhdistyneiden Kansakuntien pakotekomitean laatimaan luetteloon merkittyjen luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden varojen ja taloudellisten resurssien jäädyttäminen — Näiden henkilöiden nimien kirjaaminen uudestaan asetuksen N:o 881/2002 liitteessä I olevaan luetteloon sen jälkeen, kun alkuperäinen kirjaaminen kumottiin — Oikeushenkilön olemassaolon lakkaaminen oikeudenkäynnin aikana — Asianosaiskelpoisuus

Asiassa C-19/16 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 7.1.2016,

Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, kotipaikka Al Sharkasa, Misrata (Libya),

Ghunia Abdrabbah, kotipaikka Birmingham (Yhdistynyt kuningaskunta),

Taher Nasuf, kotipaikka Manchester (Yhdistynyt kuningaskunta), ja

Sanabel Relief Agency Ltd, kotipaikka Birmingham,

edustajinaan N. Garcia-Lora, solicitor, ja M. E. Grieves, barrister,

valittajina,

ja jossa valittajien vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinään M. F. Ronkes Agerbeek, D. Gauci ja J. Norris-Usher,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään G. Étienne, J.-P. Hix ja H. Marcos Fraile,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Malenovský ja D. Šváby,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Valituksellaan Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah ja Taher Nasuf sekä Sanabel Relief Agency Ltd vaativat kumottavaksi unionin yleisen tuomioistuimen 28.10.2015 antamaa tuomiota Al-Faqih ym. v. komissio (T-134/11, ei julkaistu, EU:T:2015:812; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi niiden kanteen, jossa vaadittiin kumottavaksi yhtäältä tiettyihin Osama bin Ladenia, al-Qaida-verkostoa ja Talebania lähellä oleviin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 881/2002 muuttamisesta 140. kerran 7.12.2010 annettu komission asetus (EU) N:o 1138/2010 (EUVL 2010, L 322, s. 4) ja toisaalta tiettyihin Osama bin Ladenia, al-Qaida-verkostoa ja Talebania lähellä oleviin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 881/2002 muuttamisesta 141. kerran 7.12.2010 annettu komission asetus (EU) N:o 1139/2010 (EUVL L 322, s. 6) (jäljempänä yhdessä riidanalaiset toimet) siltä osin kuin kyseiset toimet koskevat valittajia.

Asian tausta

2 Unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt asian taustan valituksenalaisen tuomion 4–20 kohdassa, ja se voidaan tiivistää seuraavasti.

3 Yhdistyneiden kansakuntien turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1390 (2002) täytäntöönpanon yhteydessä valittajien varoja ja rahoituksen lähteitä jäädytettiin rajoittavilla toimenpiteillä, jotka toteutettiin tiettyihin Osama bin Ladenia, al-Qaida-verkostoa ja Talebania lähellä oleviin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista erityisistä rajoittavista toimenpiteistä sekä Afganistaniin suuntautuvan tiettyjen tavaroiden ja palvelujen viennin kieltämisestä, Afganistanin Talebania koskevien lentokiellon ja varojen sekä muiden taloudellisten resurssien jäädyttämisen laajentamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 467/2001 kumoamisesta 27.5.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 881/2002 (EYVL 2002, L 139, s. 9) mukaisesti. Mainittu asetus annettiin Osama bin Ladeniin, Al-Qaida-järjestön ja Talebanin jäseniin sekä niitä lähellä oleviin henkilöihin, ryhmiin, yrityksiin ja yhteisöihin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä ja yhteisten kantojen 96/746/YUTP, 1999/727/YUTP, 2001/154/YUTP ja 2001/771/YUTP kumoamisesta 27.5.2002 hyväksytyn yhteisen kannan 2002/402/YUTP (EYVL 2002, L 139, s. 4) 3 artiklan täytäntöönpanemiseksi.

4 Ne kirjattiin ensimmäisen kerran asetuksen N:o 881/2002 liitteessä I olevaan luetteloon mainitun asetuksen 2 artiklassa säädetyn varojen jäädyttämisen kohteena olevista henkilöistä, yhteisöistä ja ryhmistä (jäljempänä riidanalainen luettelo) asetuksen N:o 881/2002 muuttamisesta 63. kerran 10.2.2006 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 246/2006 (EUVL 2006, L 40, s. 13). Viimeksi mainittu asetus annettiin sen jälkeen, kun Yhdistyneiden kansakuntien pakotekomitea (jäljempänä pakotekomitea) antoi 7.2.2006 päätöksen, jolla muutettiin luetteloa henkilöistä, ryhmistä ja yhteisöistä, joiden varat ja muut taloudelliset resurssit olisi jäädytettävä päätöslauselman 1390 (2002) mukaisesti, ja kirjasi luetteloon muun muassa valittajien nimet.

5 Unionin tuomioistuimen annettua 3.9.2008 tuomion Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio (C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461) Euroopan unionin neuvosto antoi asetuksen N:o 881/2002 muuttamisesta 22.12.2009 asetuksen (EU) N:o 1286/2009 (EUVL 2009, L 346, s. 42) ottaakseen riidanalaiseen luetteloon kirjaamisia varten käyttöön menettelyn, jolla taataan kyseessä olevien henkilöiden perusoikeuksina pidettävien puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen ja erityisesti heidän oikeutensa tulla kuulluksi.

6 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi 29.9.2010 antamallaan tuomiolla Al-Faqih ym. v. neuvosto (T-135/06–T-138/06, ei julkaistu, EU:T:2010:412) asetuksen N:o 881/2002 2 artiklan siltä osin kuin se koski valittajia.

7 Euroopan komissio kirjasi asetuksella N:o 1138/2010 Sanabel Relief Agencyn uudestaan riidanalaiseen luetteloon. Mainitun asetuksen kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, että komissio ilmoitti Sanabel Relief Agencylle elokuussa 2009 pakotekomitean perustelut ja heinäkuussa 2010 ”asiaa koskevat perustelut” ja että Sanabel Relief Agency oli ilmoittanut huomautuksensa näistä perusteluista.

8 Asetuksella N:o 1139/2010 komissio kirjasi myös Al-Faqihin, Abdrabbahin ja Nasufin uudestaan mainittuun luetteloon. Tämän asetuksen kolmannessa perustelukappaleessa todetaan, että komissio toimitti heille perustelut 22.9., 7.8. ja 11.8.2009 eli sen jälkeen, kun 29.9.2010 annettuun tuomioon Al-Faqih ym. v. neuvosto (T-135/06–T-138/06, ei julkaistu, EU:T:2010:412) johtanut kanne oli nostettu.

9 Pakotekomitean 22.6.2011 antaman päätöksen jälkeen komissio poisti sittemmin asetuksen N:o 881/2002 muuttamisesta 152. kerran 30.6.2011 antamallaan täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 640/2011 (EUVL 2011, L 173, s. 1) Al-Faqihin, Abdrabbahin ja Nasufin nimet riidanalaisesta luettelosta.

10 Pakotekomitean 8.10.2013 antaman päätöksen jälkeen komissio poisti asetuksen N:o 881/2002 muuttamisesta 205. kerran 17.10.2013 antamallaan täytäntöönpanoasetuksella (EU) N:o 996/2013 (EUVL 2013, L 277, s. 1) Sanabel Relief Agencyn nimen riidanalaisesta luettelosta.

Valituksenalainen tuomio

11 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 3.3.2011 jättämällään kannekirjelmällä Al-Faqih, Abdrabbah ja Nasuf sekä Sanabel Relief Agency nostivat kanteen, jolla vaadittiin kumottavaksi asetuksia N:o 1138/2010 ja N:o 1139/2010 niitä koskevilta osin.

12 Valittajat vetosivat kanteidensa tueksi neljään kanneperusteeseen, joista yksi koski komission uudelleentutkintaa Sanabel Relief Agencystä ja kolme muuta uudelleentutkintaa, joka koski Al-Faqihia, Abdrabbahia ja Nasufia.

13 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 46 kohdassa, että asetukseen N:o 1138/2010, jolla Sanabel Relief Agency kirjattiin uudelleen riidanalaiseen luetteloon, kohdistuvasta kanteesta ei ollut enää tarpeellista lausua, koska Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten 26.9.2013 päivätyn kirjeen mukaan mainittu valittaja ei ollut enää oikeudellisesti olemassa, eikä se täten ollut enää asianosaiskelpoinen.

14 Se otti sen sijaan tutkittavaksi kanteen, joka kohdistui asetukseen N:o 1139/2010, jolla kolme muuta valittajaa Al-Faqih, Abdrabbah ja Nasuf oli kirjattu uudelleen riidanalaiseen luetteloon. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 47–51 kohdassa, että viimaksi mainituilla oli edelleen intressi vaatia kyseisen asetuksen kumoamista, vaikka heidän nimensä oli sittemmin poistettu luettelosta täytäntöönpanoasetuksella N:o 640/2011. Se kuitenkin hylkäsi kaikki heitä koskevat kolme

kanneperustetta, jotka perustuivat komission uudelleentutkintamenettelyn sääntöjenvastaisuuteen, SEUT 296 artiklassa edellytetyn perusteluvelvollisuuden loukkaamiseen ja omaisuudensuojan ja yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden loukkaamiseen.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

15 Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— kumoaa riidanalaiset toimet ja

— velvoittaa neuvoston ja komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

18 Valittajat esittävät valituksensa tueksi neljä valitusperustetta.

19 Kolmella ensimmäisellä valitusperusteellaan ne riitauttavat unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan yhdestä niiden ensimmäisessä asteessa esittämästä kanneperusteesta ja tavan, jolla mainittu tuomioistuin valvoi yhtäältä sitä, oliko niiden uudelleenkirjaaminen riidanalaiseen luetteloon lainmukaista, ja täsmällisemmin sanottuna komission arviointia seikoista, joilla kyseinen uudelleenkirjaaminen oikeutettiin, suhteessa unionin tuomioistuimen 18.7.2013 antamasta tuomiosta komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) ilmeneviin periaatteisiin, ja toisaalta riidanalaisten toimien perusteluja.

20 Neljännellä valitusperusteellaan valittajat riitauttavat unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksen siitä, ettei Sanabel Relief Agency ole oikeudellisesti olemassa eikä se ole asianosaiskelpoinen. Ne väittävät tältä osin ensisijaisesti, että koska Sanabel Relief Agency kirjattiin riidanalaiseen luetteloon, sille on myönnettävä kanneoikeus tämän kirjaamisen riitauttamiseksi, vaikka se onkin sittemmin poistettu mainitusta luettelosta.

21 Ensimmäiseksi on syytä tutkia neljäs valitusperuste.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

22 Neljännellä valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että kanteesta ei enää ollut tarpeen lausua siltä osin kuin se koski Sanabel Relief Agencyä, koska se ei enää ollut oikeudellisesti olemassa unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se oli voimassa tuomion antopäivänä, 78 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla ja se oli täten menettänyt asianosaiskelpoisuutensa.

23 Valittajat nimittäin katsovat, ettei unionin yleinen tuomioistuin voinut nojautua tältä osin työjärjestyksensä 78 artiklaan ja Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan ulko- ja kansainyhteisöasiain ministeriön 26.9.2013 päivättyyn kirjeeseen, jossa todettiin, ettei Sanabel Relief Agency ollut enää oikeushenkilönä olemassa, koska se ei ollut enää vuodesta 2007 lähtien ollut Yhdistyneen kuningaskunnan kapparekisterissä (Companies House Register) ja koska se oli poistettu hyväntekeväisyysjärjestöjen rekisteristä (Charity Commission Register) 28.1.2012.

24 Niiden mukaan unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 78 artiklalla ei ensinnäkään ole käsiteltävässä asiassa merkitystä, koska se koskee ainoastaan menettelyä kannekirjelmän jättämiseksi.

25 Toiseksi ne väittävät, että yhteisön oikeushenkilöllisyyttä ei voida hankkia tai menettää rekisteröimällä se Yhdistyneen kuningaskunnan kaupparekisteriin tai hyväntekeväisyysjärjestöjen rekisteriin tai poistamalla se noista rekistereistä. Jos tilanne olisi näin, Sanabel Relief Agencyllä ei olisi ollut oikeushenkilöllisyyttä, jotta se olisi voinut pyytää sen poistamista riidanalaisesta luettelosta vuodesta 2007 lähtien. Valittajat katsovat joka tapauksessa, että rekisteristä poistamisesta 28.1.2012 tehdystä päätöksestä ei ilmene, mitkä seikat johtivat sen poistamiseen Yhdistyneiden kuningaskuntien hyväntekeväisyysjärjestöjen rekisteristä tai mitkä olivat tuon poistamisen perustelut.

26 Ne korostavat myös, että Yhdistyneiden kansakuntien järjestelmä, jonka nojalla niiden henkilöiden, ryhmien ja yhteisöjen, joiden varat ja muut taloudelliset resurssit on jäädytettävä, nimet on kirjattu päätöslauselman 1390 (2002) mukaisesti laadittuun luetteloon, perustuu omiin arviointiperusteisiin, jotka ovat itsenäisiä kansallisen oikeuden mukaisista luokitteluista, ja tästä syystä unionin tuomioistuin katsoi 18.1.2007 antamassaan tuomiossa PKK ja KNK v. neuvosto (C-229/05 P, EU:C:2007:32), että muodollista lähestymistapaa ei voitu hyväksyä ja että luetteloon kirjattu yhteisö saattoi pyytää, että se poistetaan sieltä.

27 Valittajat toteavat myös, että todetessaan valituksenalaisen tuomion 45 kohdassa, että Sanabel Relief Agencyyn ei ollut enää kohdistettu rajoittavia toimenpiteitä 17.10.2013 lähtien, unionin yleinen tuomioistuin ilmeisestikin perustaa ratkaisunsa olla tunnustamatta Sanabel Relief Agencyn asianosaiskelpoisuutta täysin muulle oikeudelliselle perustalle. Unionin yleinen tuomioistuin on täten katsonut, että oikeuskäytäntöä, joka perustuu 18.1.2007 annettuun tuomioon PKK ja KNK v. neuvosto (C-229/05 P, EU:C:2007:32) ja jonka nojalla yhteisön on katsottava olevan oikeudellisesti olemassa, jos siihen kohdistetaan rajoittavia toimenpiteitä, ei voida soveltaa Sanabel Relief Agencyn kaltaiseen hyväntekeväisyysjärjestöön, koska viimeksi mainittuun ei ollut kohdistettu rajoittavia toimenpiteitä enää 17.10.2013 jälkeen. Valittajat katsovat myös, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt pyytää Sanabel Relief Agencyä näyttämään toteen oikeussuojan tarpeensa, koska se pyysi tätä valittajilta, jotka olivat luonnollisia henkilöitä.

28 Valittajat moittivat lopuksi unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ollut ottanut huomioon niiden huomautuksia, jotka ne esittivät neuvoston väliintulokirjelmästä ja joissa ne väittävät, että 28.5.2013 annetussa tuomiossa Abdulrahim v. neuvosto ja komissio (C-239/12 P, EU:C:2013:331) esitettyä ratkaisua olisi sovellettava nyt käsiteltävänä olevaan asiaan.

29 Neuvosto ja komissio väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi asianmukaisesti, että Sanabel Relief Agency ei enää ollut oikeudellisesti olemassa ja että se oli menettänyt asianosaiskelpoisuutensa, ja että täten se oli oikeassa todetessaan, ettei lausunnon antaminen sen osalta ollut enää tarpeen. Ne katsovat myös, ettei Sanabel Relief Agency voi vedota 18.1.2007 annettuun tuomioon PKK ja KNK v. neuvosto (C-229/05 P, EU:C:2007:32), koska sen tilanne on täysin erilainen kuin Kurdistan Workers' Partyn (PKK) tilanne sen johdosta, ettei se ole laiton järjestö.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

30 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 42–46 kohdassa, että kanteesta ei enää ollut tarpeen lausua siltä osin kuin se koski Sanabel Relief Agencyä, koska se ei enää ollut oikeudellisesti olemassa unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se oli voimassa tuomion antopäivänä, 78 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla ja se oli täten menettänyt kelpoisuutensa olla asianosaisena mainitussa tuomioistuimessa.

31 Näin katsoakseen se totesi valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa, että Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan ulko- ja kansainyhteisöasiain ministeriön 26.9.2013 päivätystä kirjeestä ilmeni, ettei Sanabel Relief Agency ollut enää vuodesta 2007 lähtien ollut Yhdistyneen kuningaskunnan kapparekisterissä ja että se oli poistettu hyväntekeväisyysjärjestöjen rekisteristä vuonna 2012.

32 Tästä on muistutettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen, sellaisena kuin se oli voimassa tuomion antopäivänä, 78 artiklan 3 kohdan mukaan yksityisoikeudellisen oikeushenkilön on esitettävä selvitys siitä, että se on oikeudellisesti olemassa, liittämällä kannekirjelmäänsä tästä olemassaolosta todistus, kuten kaupparekisterin tai yhdistysrekisterin ote tai muu virallinen asiakirja. Tätä vaatimusta sovelletaan myös oikeushenkilöihin, jotka nostavat kumoamiskanteen sellaisesta unionin toimesta, jolla niihin kohdistetaan rajoittavia toimenpiteitä.

33 Käsiteltävässä asiassa oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee, että vaikka Sanabel Relief Agency esittikin unionin yleisen tuomioistuimen pyynnöstä selvityksen oikeudellisesta olemassaolostaan esittämällä asiakirjan, joka oli peräisin Yhdistyneen kuningaskunnan hyväntekeväisyysjärjestöjen rekisteristä, tämä näyttö on kuitenkin kumottu menettelyn kuluessa Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan ulko- ja kansainyhteisöasiain ministeriön kirjeellä, jolla unionin yleiselle tuomioistuimelle ilmoitettiin Sanabel Relief Agencyn poistamisesta sekä Yhdistyneen kuningaskunnan kapparekisteristä että hyväntekeväisyysjärjestöjen rekisteristä.

34 Valittajat väittävät valituksessaan ainoastaan, ettei asiassa voitu katsoa, että Sanabel Relief Agency ei ollut enää oikeudellisesti olemassa pelkästään siitä syystä, että se oli poistettu noista kahdesta rekisteristä. Ne eivät sen sijaan mitenkään väitä, että unionin yleisen tuomioistuimen tällainen arviointi Sanabel Relief Agencyn oikeudellisesta olemassaolosta perustui aineellisesti virheellisiin seikkoihin tai että se olisi ottanut vääristyneellä tavalla huomioon sille esitetyn selvitysaineiston.

35 Näissä olosuhteissa on katsottava toteen näytetyksi, että Sanabel Relief Agency ei ollut enää oikeudellisesti olemassa eikä se täten voinut olla asianosaisena unionin yleisessä tuomioistuimessa tuomion antopäivänä.

36 Pitää tosin paikkansa, että unionin tuomioistuin on katsonut, että henkilöllä, joka on kirjattu rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon, on katsottava olevan vähintään muu kuin aineellinen intressi saada tämä kirjaaminen kumotuksi, kun otetaan huomioon sen maineelle aiheutuvat seuraukset, myös sen jälkeen, kun sen nimi on poistettu kyseisestä luettelosta (ks. tuomio 28.5.2013, Abdulrahim v. neuvosto ja komissio, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 70–72 kohta ja tuomio 8.9.2016, Iranian Offshore Engineering & Construction v. neuvosto, C-459/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:646, 12 kohta).

37 Tämä edellyttää kuitenkin yksityisoikeudellisen oikeushenkilön tapauksessa vielä sitä, että joko se on oikeudellisesti olemassa tai kanteen ovat nostaneet sen oikeudenomistajat.

38 Kuten tämän tuomion 35 kohdasta ilmenee, asiassa on yhtäältä osoitettu, ettei Sanabel Relief Agency ollut oikeudellisesti enää olemassa unionin yleisen tuomioistuimen tuomion antopäivänä. Valittajat eivät toisaalta ole missään vaiheessa väittäneet, että niiden kanteen – siltä osin kuin se koski Sanabel Relief Agencyä – olisivat nostaneet sen oikeudenomistajina toimivat muut luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt, kuten esimerkiksi sen perustajat ja aiemmat johtajat, kuten Abdrabbah ja Nasuf, jotka ovat toinen ja kolmas valittaja (ks. mm. tuomio 20.10.1983, Gutmann v. komissio, 92/82, EU:C:1983:286, 2 kohta ja tuomio 23.4.1986, Les Verts v. parlamentti, 294/83, EU:C:1986:166, 15–18 kohta).

39 Vastaavasti on niin, että koska asiassa on osoitettu, että Sanabel Relief Agency ei ollut oikeudellisesti enää olemassa unionin yleisen tuomioistuimen tuomion antopäivänä, se ei voi vedota edukseen unionin tuomioistuimen 18.1.2007 antamassaan tuomiossa PKK ja KNK v. neuvosto (C-229/05 P, EU:C:2007:32) päätymään ratkaisuun.

40 Mainitun tuomion 112 kohdassa tosin todetaan, että jos Euroopan unionin lainsäätäjä katsoo, että yhteisö, jonka olemassaolo on kiistetty, on edelleen sillä tavalla riittävästi olemassa, että siihen voidaan kohdistaa rajoittavia toimenpiteitä, on johdonmukaista ja oikeudenmukaista tunnustaa, että tämä yhteisö on edelleen sillä tavalla riittävästi olemassa, että se voi riitauttaa kyseisen toimenpiteen. Muunlaisesta arvioinnista seuraisi, että yhteisö voitaisiin sisällyttää riidanalaiseen luetteloon ilman, että se voisi nostaa kannetta tästä sisällyttämisestä.

41 Tästä huolimatta Sanabel Relief Agencyn tilanne on täysin erilainen kuin PKK:n tilanne, koska unionin tuomioistuin on katsonut puheena olevan tuomion 53 kohdassa, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa määräyksessä esittämät tosiseikkoja koskevat toteamukset, joiden mukaan PKK oli hajotettu, olivat paikkansapitämättömiä ja niissä on kyse siitä, että unionin yleinen tuomioistuin otti huomioon sen käytössä olleen selvitysaineiston vääristyneellä tavalla.

42 Tämän johdosta unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, ettei kanteesta ole tarpeen lausua siltä osin kuin se koskee Sanabel Relief Agencyä.

43 Valituksen neljäs valitusperuste on täten hylättävä täysin perusteettomana.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

44 Ensimmäisellä valitusperusteellaan valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se tulkinnut virheellisesti niiden kolmatta kanneperustetta, joka perustui omaisuudensuojan ja yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden loukkaamiseen. Ne moittivat sitä siitä, että se on hylännyt valituksenalaisen tuomion 81–90 kohdassa mainitun kanneperusteen työjärjestyksensä 44 artiklan nojalla tutkimatta valittajien esittämien seikkojen asiakysymystä. Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin on jättänyt huomiotta niiden kirjalliset ja suulliset huomautukset ja/tai loukannut 14.4.2015 annetusta tuomiosta Ayadi v. komissio (T-527/09 RENV, ei julkaistu, EU:T:2015:205) ilmeneviä periaatteita.

45 Ne väittävät esittäneensä mainitussa kolmannessa kanneperusteessa täsmällisesti, että neuvosto ja komissio olivat loukanneet kohtuuttomalla tavalla niiden omaisuudensuojaa ja yksityiselämän kunnioittamista koskevaa oikeutta. Valittajat katsovat, että tästä syystä unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt arvioida niiden esittämiä tosiseikkoja suhteessa tosiseikkoihin, joita toimielimet esittivät niitä vastaan. Ne korostavat, että ne ovat tältä osin vedonneet ratkaisevaan tosiseikkaan eli siihen, että

Yhdistynyt kuningaskunta – joka oli jäsenvaltio, jonka aloitteesta ne oli kirjattu varojen jäädytyksen kohteena olevien henkilöiden luetteloon – katsoi, etteivät ne uudelleen kirjaamisen ajankohtana enää täyttäneet tähän luetteloon kirjaamisen edellytyksiä. Valittajat täsmentävät, että ne ovat maininneet kannekirjelmänsä 94 kohdassa, että näillä seikoilla osoitettiin, ettei komissio ollut näyttänyt riittävällä tavalla toteen, että ne täyttivät päätöslauselmassa 1617 (2005) asetetut edellytykset, ja että täten niiden oikeuksien loukkaaminen oli väistämättä kohtuuton.

46 Ne katsovat lisäksi, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa tuomiossa omaksuma kanta on ristiriidassa suhteessa 14.4.2015 annettuun tuomioon Ayadi v. komissio (T-527/09 RENV, ei julkaistu, EU:T:2015:205), jossa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että se seikka, että kantaja ei ole nimenomaisesti kiistänyt komission tosiseikoista esittämää arviointia, ei estänyt mainittua tuomioistuinta tarkastamasta näiden tosiseikkojen aineellista paikkansapitävyyttä, koska kantaja oli jatkuvasti riitauttanut tämän arvioinnin huomautuksissaan ja implisiittisesti muissa esittämissään kanneperusteissa.

47 Neuvosto ja komissio väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on toiminut oikein hylätessään valittajien kolmannen kanneperusteen, koska kannekirjelmä ei täyttänyt selkeyttä ja täsmällisyyttä koskevia vaatimuksia.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

48 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 81–90 kohdassa, että valittajien kannekirjelmässään esittämä kolmas kanneperuste ei täyttänyt kyseisen tuomioistuimen 2.5.1991 annetun työjärjestyksen, sellaisena kuin se oli muutettuna, 44 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä ja se oli täten hylättävä.

49 Unionin yleinen tuomioistuin muistutti tältä osin ensinnäkin, että nämä vaatimukset merkitsivät sitä, että niiden olennaisten tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen, joihin kanne perustuu, on käytävä ilmi johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmän tekstistä, ja täten kannekirjelmässä on selitettävä, mistä kanteen perustana oleva kanneperuste koostuu, eikä pelkkä kanneperusteen abstrakti maininta täytä näitä vaatimuksia.

50 Tämän jälkeen se totesi, että perusteluja, joihin valittajat nojautuivat omaisuudensuojan loukkaamisen perustaksi, ei ollut selvitetty, vaan ainoat kannekirjelmässä esiin tuodut seikat liittyivät näyttövaatimuksiin rikosoikeuden alalla. Unionin yleinen tuomioistuin totesi myös, että se oli tiedustellut valittajilta istunnossa niiden kanneperusteen ulottuvuutta, ja valittajat olivat täsmentäneet, että niiden tarkoituksena oli riitauttaa niiden perusteiden hyväksyttävyys, joihin komissio oli perustanut päätöksensä uudelleenkirjaamisesta riidanalaiseen luetteloon, ja ne viittasivat tältä osin kannekirjelmänsä 65, 94 ja 95 kohtaan ja huomautuksiin, jotka koskivat 18.7.2013 annetusta tuomiosta komissio ym. v Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) aiheutuvia seurauksia ja jotka valittajat olivat esittäneet 9.9.2013 eli kannekirjelmän jättämisen jälkeen.

51 Se totesi lopuksi yhtäältä, että viittaukset kannekirjelmän 94 ja 95 kohtaan olivat täysin abstrakteja eivätkä ne koskeneet täsmällisesti mitään niistä perusteista, jotka esitettiin niissä perusteluissa, joihin komissio oli perustanut päätöksensä uudelleenkirjaamisesta riidanalaiseen luetteloon. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin huomautti, ettei kannekirjelmässä esitettyjen kanneperusteiden ymmärryskelvottomuutta voitu paikata viittauksella kannekirjelmän liitteisiin, kuten sen 65 kohdassa tehtiin.

52 Näissä olosuhteissa ei vaikuta siltä, että perustelut, joilla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajien kolmannen kanneperusteen, olisivat oikeudellisesti virheellisiä tai että se olisi ottanut kyseisen kolmannen kanneperusteen huomioon vääristyneellä tavalla.

53 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan, jota sovelletaan unionin yleiseen tuomioistuimeen saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja unionin yleisen tuomioistuimen 2.5.1991 annetun työjärjestyksen, sellaisena kuin se on muutettuna, 44 artiklan mukaan kannekirjelmässä on mainittava oikeudenkäynnin kohde, vaatimukset ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista.

54 Tästä on muistutettava yhtäältä, että kanteen tutkittavaksi ottaminen unionin yleisessä tuomioistuimessa edellyttää, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin mutta johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmän tekstistä. Vaikka kannekirjelmän tekstiosaa voidaan tukea ja täydentää tietyiltä osin viittaamalla kannekirjelmän liitteenä olevien asiakirjojen kohtiin, sillä, että viitataan yleisluonteisesti muihin asiakirjoihin, vaikka ne olisivat kannekirjelmän liitteinä, ei voida korjata sitä, että kannekirjelmässä ei ole mainittu olennaisia oikeudellisia perusteita ja perusteluja, jotka siinä on mainittava (tuomio 11.9.2014, MasterCard ym. v. komissio, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40 kohta ja tuomio 19.3.2015, Dole Food ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio, C-286/13 P, EU:C:2015:184, 50 kohta).

55 Toisaalta yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista, joka on aina mainittava kannekirjelmässä, tarkoittaa sitä, että kannekirjelmässä on selitettävä, mistä kanteen perustana oleva kanneperuste koostuu (tuomio 11.9.2014, MasterCard ym. v. komissio, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 39 kohta).

56 Valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämän kannekirjelmän tutkimisesta ilmenee, että vaikka kolmas kanneperuste kohdistui jo otsikkonsa puolesta muodollisesti omaisuudensuojan ja yksityiselämän kunnioitusta koskevan oikeuden loukkaamiseen, kanneperusteen tueksi esitetyillä erittäin lyhyillä selvityksillä kyseenalaistettiin yksinomaan komission arviointi näytöstä, jolla oikeutettiin valittajien kirjaaminen riidanalaiseen luetteloon.

57 Valittajat nimittäin väittivät, että komissio oli jättänyt huomiotta Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen lausunnon, jonka mukaan valittajat eivät olleet enää pitkään aikaan täyttäneet päätöslauselmassa 1617 (2005) asetettuja edellytyksiä kyseiseen luetteloon kirjaamiseksi. Valittajien väitteet koskivat täten ensisijaisesti rikosoikeuden alalla edellytettävää näyttökynnystä eivätkä omaisuudensuojaa.

58 Täten unionin yleinen tuomioistuin katsoi asianmukaisesti, että valittajien kolmas kanneperuste ei täyttänyt mainitun tuomioistuimen 2.5.1991 annetun työjärjestyksen, sellaisena kuin se oli muutettuna, 44 artiklassa asetettuja vaatimuksia.

59 Ei voida myöskään katsoa, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut kyseisen kanneperusteen huomioon vääristyneellä tavalla, koska valittajat eivät ole kannekirjelmässään esittäneet mitään yhteyttä esiin tuomiensa näyttöä koskevien vaatimusten ja niiden omaisuudensuojan ja yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden loukkaamisen välillä.

60 Tästä seuraa, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä hylätessään valituksenalaisen tuomion 90 kohdassa valittajien kolmannen kanneperusteen.

61 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

62 Toisessa valitusperusteessaan, joka kohdistuu valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohtaan, valittajat väittävät, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole harjoittanut tuomioistuinvalvontaa, jota siltä edellytettiin 18.7.2013 annetun tuomion komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P,

EU:C:2013:518, 120 ja 121 kohta) nojalla. Se ei valittajien mukaan ole edellyttänyt, että komission väittämät tosiseikat näytetään toteen, eikä tarkistanut, olivatko valittajia vastaan esitetyt väitteet liian vanhoja. Se ei myöskään ole ottanut huomioon yksityiskohtaisia huomautuksia, jotka valittajat esittivät sekä komissiolle että unionin yleiselle tuomioistuimelle ja joissa riitautetaan niitä vastaan esitettyjen väitteiden paikkansapitävyys.

63 Neuvosto väittää ensisijaisesti, että toinen valitusperuste on epätäsmällinen ja että siinä on sekoitettu keskenään seikkoja, jotka liittyvät yhtäältä riidanalaisten toimien muodolliseen laillisuuteen ja erityisesti perusteluvelvollisuuteen, joka on olennainen muotomääräys, ja toisaalta toimien aineelliseen laillisuuteen, joka koskee riidanalaiseen luetteloon kirjaamisen perusteiden hyväksyttävyyttä. Täten mainittu valitusperuste ei täytä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 169 artiklan 2 kohdassa säädettyjä muotovaatimuksia, ja se on jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat. Toissijaisesti neuvosto katsoo, että kyseisessä valitusperusteessa valittajat pelkästään esittävät toisin sanoin uudestaan ensimmäisen valitusperusteen, jossa riitautetaan aineellisesti se perustelu, jonka nojalla komissio kirjasi valittajat uudestaan riidanalaiseen luetteloon, ja se on täten joka tapauksessa hylättävä samoista syistä kuin ne, jotka jo esitettiin ensimmäisen valitusperusteen tutkinnan yhteydessä.

64 Komissio katsoo, että puheena oleva valitusperuste, joka kohdistuu valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohtaan, joissa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että asetuksella N:o 1139/2010 ei loukattu perusteluvelvollisuutta, on ilmeisen selvästi perusteeton. Komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin on nimenomaisesti soveltanut 18.7.2013 annetusta tuomiosta komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 118 kohta) ilmeneviä arviointiperusteita, joissa edellytetään, että perusteluissa eritellään yksilökohtaiset, erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella henkilöön on toimivaltaisten viranomaisten mielestä kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä. Se lisää vielä, että viimeksi mainitun tuomion 120 ja 121 kohta eivät koske perusteluvelvollisuutta vaan esitettyjen perusteiden aineellista arviointia, joten ”valittajat ovat erehtyneet kohteesta”.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

65 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 80 kohdassa perusteettomana valittajien toisen kanneperusteen, jonka mukaan komissio oli loukannut perusteluvelvollisuutta riidanalaisilla toimilla. Tällä kanneperusteella valittajat väittivät niiden perusteiden, joiden nojalla komissio kirjasi valittajat uudestaan riidanalaiseen luetteloon, olevan epätarkkoja ja puutteellisia.

66 Unionin yleinen tuomioistuin muistutti mainitun tuomion 74–76 kohdassa vaatimuksista, joita toimielimille aiheutuu SEUT 296 artiklan nojalla velvollisuudesta perustella asianomaiselle vastainen toimi, ja korosti muun muassa, että 18.7.2013 annetun tuomion komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) mukaisesti tämä velvollisuus edellyttää kaikissa olosuhteissa ja myös silloin, kun unionin toimen perustelut vastaavat kansainvälisen elimen esittämiä perusteita, että perusteluissa eritellään yksilökohtaiset, erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella henkilöön on toimivaltaisten viranomaisten mielestä kohdistettava rajoittavia toimenpiteitä.

67 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä mainitun tuomion 77 kohdassa, että ”perusteena voidaan käyttää yksinomaan niitä perusteluita, joilla asianomaisten nimet on kirjattu riidanalaiseen luetteloon, kunhan nämä perustelut sisältävät yksilökohtaiset, erityiset ja konkreettiset syyt, jotka ovat päteviä myös kyseiselle listalle kirjattujen henkilöiden huomautusten valossa”.

68 Kuten valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin yhtäältä totesi, että asetuksessa N:o 1139/2010 mainitaan perusteiden tiedoksianto valittajille ja huomautukset, joita nämä ovat tältä osin voineet esittää, ja toisaalta arvioi näissä perusteissa esitettyjä perusteluita ja katsoi, että käsiteltävässä asiassa mainitut perusteet vastasivat 18.7.2013 annetusta tuomiosta komissio

ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) aiheutuvia velvoitteita, koska ne sisälsivät yksilökohtaiset, erityiset ja konkreettiset syyt, jotka oikeuttivat valittajien kirjaamisen riidanalaiseen luetteloon.

69 Täten ei voida väittää, että edellä mainituissa kohdissa olevilla perusteilla, joilla unionin yleinen tuomioistuin arvioi perusteluita valittajien uudelleenkirjaamiseksi riidanalaiseen luetteloon, mainittu tuomioistuin ei olisi tarkistanut sitä, oliko komissio täyttänyt velvollisuutensa perustella riidanalaiset toimet.

70 Täten – kun otetaan huomioon, etteivät valittajat ole väittäneet, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut niiden ensimmäisessä oikeusasteessa nostaman kanteen toisen kanneperusteen huomioon vääristyneellä tavalla – valituksen toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

71 Kolmannella valitusperusteellaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että komissio oli suorittanut huolellisen, puolueettoman ja itsenäisen oman tutkintansa riidanalaisten toimien perusteissa esitetyistä tosiseikoista ja valittajien puolustukseen esittämistä seikoista ja niiden esittämistä huomautuksista. Ne väittävät tästä, että unionin yleinen tuomioistuin ei ilmeisestikään ole ottanut huomioon niiden menettelyn kuluessa esittämiä kirjallisia ja suullisia huomautuksia, koska se ei ole vastannut yhteenkään niiden esittämään väitteeseen.

72 Valittajat katsovat, että riidanalaisten toimien antohetkellä komissio pelkästään antoi vaikutelman siitä, että se oli tutustunut asiaan. Se kunnioitti ainoastaan täysin muodollisesti valittajien puolustautumisoikeuksia, eikä sen aikomuksena ollut kyseenalaistaa pakotekomitean arviointia valittajien huomautusten perusteella, vaikka unionin yleinen tuomioistuin oli jo todennut tällaisen toiminnan sääntöjenvastaiseksi 30.9.2010 antamassaan tuomiossa Kadi v. komissio (T-85/09, EU:T:2010:418, 71 kohta) ja sittemmin 21.3.2014 antamassaan tuomiossa Yusef v. komissio (T-306/10, EU:T:2014:141, 103 ja 104 kohta) ja 14.4.2015 antamassaan tuomiossa Ayadi v. komissio (T-527/09 RENV, ei julkaistu, EU:T:2015:205, 72 ja 73 kohta). Tällaisen toiminnan todellisuus näytetään toteen sillä seikalla, ettei komissio ottanut mitään yhteyttä Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, joka oli kuitenkin se jäsenvaltio, jonka aloitteesta valittajat oli kirjattu varojen jäädytyksen kohteena olevien henkilöiden luetteloon ja joka ei enää kannattanut niiden uudelleen kirjaamista riidanalaisten toimien antohetkellä.

73 Unionin yleinen tuomioistuin tyytyy toteamaan valituksenalaisen tuomion 66 ja 67 kohdassa, että komissio oli ”tutkinut uudelleen” kirjaamisten perusteet 16.4.2010 ja ollut yhteydessä pakotekomiteaan 27.5., 14.9. ja 26.10.2010. Valittajien mukaan millään seikalla ei kuitenkaan voida osoittaa, että komissio olisi tosiasiallisesti arvioinut syyttömyyttä tukevia seikkoja ja esitettyjen perusteiden hyväksyttävyyttä. Sillä seikalla, että komissio pelkästään ilmoitti valittajien huomautukset pakotekomitealle 27.5.2010 ja pyysi siltä selvityksiä syistä, joiden johdosta valittajia ei ollut poistettu riidanalaisesta luettelosta, ei voida osoittaa, että komissio olisi itse arvioinut Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten hallussa olleita seikkoja. Valittajien mukaan unionin yleinen tuomioistuin on täten vahvistanut valituksenalaisen tuomion 66–70 kohdassa ”irrationaalisen” arvioinnin tosiseikoista.

74 Neuvosto katsoo, että valittajien kolmas valitusperuste kohdistuu unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevaan arviointiin, ja se on täten jätettävä tutkimatta. Se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin ei komission suorittaman uudelleentutkinnan pohjalta ottanut huomioon vääristyneellä tavalla mitään tosiseikkoja, jotka valittajat esittivät ensimmäisessä oikeusasteessa ensimmäisen ja toisen kanneperusteensa yhteydessä. Valittajat eivät neuvoston mukaan ole valitusvaiheessa esittäneet riittävästi seikkoja, joilla osoitettaisiin, että unionin yleinen tuomioistuin on ilmeisen selvästi ottanut

huomioon vääristyneellä tavalla selvitysaineiston, joka koskee tosiseikkoja komission noudattamassa menettelyssä, ja neuvoston mukaan komissio on noudattanut 18.7.2013 annetussa tuomiossa komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) esitettyjä periaatteita.

75 Komissio väittää niin ikään, että valittajat – jotka itse asiassa pyytävät unionin tuomioistuinta tutkimaan uudestaan näytön ja tosiseikat, joiden perusteella ne kirjattiin riidanalaiseen luetteloon – eivät ole nimenneet yhtään täsmällistä asiakirjaa, jolla osoitetaan, että unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnit ovat aineellisesti virheellisiä tai että se on ottanut huomioon vääristyneellä tavalla sille esitetyn selvitysaineiston, joten valittajien kolmas valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

76 Se katsoo myös, että ne kolme erittäin yleisluontoista argumenttia, jotka valittajat esittävät sen väitteensä tueksi, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on arvioinut tosiseikkoja irrationaalisesti, ovat perusteettomia. Ensinnäkin väite, jonka mukaan valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa olevan perusteen tueksi ei ole esitetty näyttöä, ei voi menestyä, koska unionin yleinen tuomioistuin on asianmukaisesti todennut yhtäältä, että komissio oli tutkinut huolellisesti, itsenäisesti ja kriittisesti valittajien huomautuksia ja niiden kirjaamista pakotekomitean päättämään rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon, ja toisaalta, että komissio ei ollut toistanut mekaanisesti pakotekomitean päätelmiä. Komissio toteaa seuraavaksi, että valittajien väitteet, joiden mukaan valituksenalaisen tuomion 66–70 kohdassa olevat perusteet ovat ristiriidassa 18.7.2013 annetun tuomion komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518), 21.3.2014 annetun tuomion Yusef v. komissio (T-306/10, EU:T:2014:141) ja 14.4.2015 annetun tuomion Ayadi v. komissio (T-527/09 RENV, ei julkaistu, EU:T:2015:205) kanssa, ovat perusteettomia, koska puolustautumisoikeuksien ja tehokasta tuomioistuimen tarjoamaa oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamisen olemassaoloa on arvioitava kunkin yksittäistapauksen omien olosuhteiden perusteella. Väite, jonka mukaan valituksenalaisen tuomion 66–70 kohdassa on oikeudellinen virhe, koska Yhdistyneen kuningaskunnan kanssa ei oltu yhteydessä missään vaiheessa, on komission mukaan myös perusteeton. Mainittu oikeuskäytäntö ei mitenkään velvoita komissiota ottamaan yhteyttä Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. Komissio toteaa joka tapauksessa konsultoineensa unionin hallintokomiteaa, jossa ovat edustettuna kaikki jäsenvaltiot.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

77 Tutkittuaan valituksenalaisen tuomion 59–70 kohdassa valittajien ensimmäisen kanneperusteen, joka perustui sääntöjenvastaisuuksiin komission uudelleentutkintamenettelyssä, unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi mainitun kanneperusteen.

78 Se muistutti ensimmäiseksi valituksenalaisen tuomion 59–65 kohdassa sanamuodosta, jota käyttäen unionin tuomioistuin määritti 18.7.2013 antamassaan tuomiossa komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) velvoitteet, joita toimielimillä on puolustautumisoikeuksien ja tehokasta tuomioistuimen tarjoamaa oikeussuojaa koskevan oikeuden kunnioittamiseksi, kun ne tekevät päätöksen, joka koskee henkilön nimen kirjaamista rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon.

79 Toiseksi se tutki valituksenalaisen tuomion 66–70 kohdassa ne menettelyn eri vaiheet, jotka komissio suoritti antaakseen asetuksen N:o 1139/2010, jolla valittajien nimet kirjattiin uudestaan riidanalaiseen luetteloon.

80 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että komissio oli kunnioittanut niitä kolmea menettelyllistä taetta, jotka unionin tuomioistuin oli tuonut esiin 18.7.2013 antamassaan tuomiossa komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518), koska se oli tutkinut huolellisesti, itsenäisesti ja kriittisesti asianosaisten huomautuksia ja pakotekomitean päättämää nimien kirjaamista

ja koska se oli suorittanut perusteellisen ja omakohtaisen arvioinnin mainitun komitean johtopäätöksistä. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa, että valittajien ensimmäinen kanneperuste oli hylättävä.

81 Valittajat eivät ole kolmannessa valitusperusteessaan esittäneet mitään seikkaa, jolla voitaisiin osoittaa, että unionin tuomioistuimen arviointi perustui aineellisesti virheellisiin seikkoihin tai että se oli ottanut huomioon sille esitetyn selvitysaineiston vääristyneellä tavalla.

82 Valittajat nimittäin ainoastaan väittävät, että unionin tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että komissio oli suorittanut huolellisen, puolueettoman ja itsenäisen tutkinnan niiden tapauksesta. Valittajat perustavat tätä koskevat väitteensä siihen seikkaan, että Yhdistynyt kuningaskunta, jonka aloitteesta ne oli kirjattu Yhdistyneiden kansakuntien luetteloon, oli muuttanut kantaansa valittajista radikaalisti marraskuusta 2009 lähtien, sekä komission ja pakotekomitean väliseen kirjeenvaihtoon syyskuusta 2009 lähtien.

83 On kuitenkin todettava, että vaikka tällainen seikka saattoi oikeuttaa valittajien poistamisen riidanalaisesta luettelosta, mikä lopulta tapahtuikin täytäntöönpanoasetuksen N:o 640/2011 antamisella, se ei sitä vastoin ollut itsessään sellainen tekijä, että se olisi johtanut unionin yleisen tuomioistuimen katsomaan, että komissio ei ollut noudattanut sille kuuluvia velvoitteita ja että se oli loukannut valittajien puolustautumisoikeuksia antamalla asetuksen N:o 1139/2010.

84 Heti alkuun on nimittäin muistutettava, että valittajat on kirjattu riidanalaiseen luetteloon ensimmäistä kertaa asetuksella N:o 246/2006 sen jälkeen, kun ne kirjattiin pakotekomitean 7.2.2006 antamalla päätöksellä päätöslauselman 1390 (2002) mukaisesti laadittuun luetteloon rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevista henkilöistä ja yhteisöistä. Asetuksen N:o 881/2002 2 artikla kumottiin sittemmin valittajia koskevilta osin 29.9.2010 annetulla tuomiolla Al-Faqih ym. v. neuvosto (T-135/06–T-138/06, ei julkaistu, EU:T:2010:412), joka mainitaan tämän tuomion 6 kohdassa. Tämän jälkeen valittajat kirjattiin uudestaan riidanalaiseen luetteloon asetuksella N:o 1139/2010, joka on unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisella tuomiolla hylkäämän kumoamiskanteen kohteena. Lopulta ne poistettiin riidanalaisesta luettelosta täytäntöönpanoasetuksella N:o 640/2011, joka annettiin pakotekomitean 22.6.2011 tekemän päätöksen jälkeen, jolla valittajat poistettiin Yhdistyneiden kansakuntien luettelosta.

85 Kuten asetuksen N:o 1139/2010 2–6 perustelukappaleesta ilmenee, mainittua asetusta sovellettiin taannehtivasti, ja sillä oli ensisijaisesti tarkoitus korvata asetus N:o 881/2002, sellaisena kuin se oli muutettuna asetuksella N:o 246/2006, valittajia koskevilta osin. Asetuksen N:o 1139/2010 2 artiklan toisessa kohdassa todetaan nimenomaisesti, että sitä sovelletaan 11.2.2006 lähtien.

86 Valittajien perusteiden on täten katsottava olevan tehottomia.

87 Tästä seuraa, että kolmas valitusperuste on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

88 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 138 artiklan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

89 Koska neuvosto ja komissio ovat vaatineet valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska viimeksi mainitut ovat hävinneet asian, Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah ja Taher Nasuf on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah ja Taher Nasuf velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset